

rade tomić

NEKUDA SMO PUTOVALI

NEJEDNAKOST

Sto za kojim pišem drven je
Njegove drvene misli ne dotiču me
S platanom u dvorištu
Sigurno nešto ima
(Platan je visok i dotiču ga svi vetrovi)
Moju misao, međutim, nije u stanju da prati
Ali moje misli dotiču i sto i platan
To ima i svog razloga
Od platana se može načiniti drugi sto
A od mojih misli pesma
Pesma o stolu i platanu pod kišom
No pravo delanje iziskuje prijateljstvo
Ja činim sve da im ugodim
Od platana se može načiniti i lep kovčeg
Za maglu i ptice
A za stolom se mogu registrovati sve boje
Čitav spektar!
Druga stvar je, međutim, s krticom
Ona rije zemlju i čitavu večnost tako
Do nas ne dopiru njeni krici
Naši krici mogli bi dopreti do nje
Ali to ništa ne menja
Malo je poznato da i čovek liči na krticu
Rije tako, rije od jutra do sutra
Tka svoju samoću, umire kao munja
Pošteno delajući teče
Kao voda kao potok
Da bi zašao kao sunce

NEKUDA SMO PUTOVALI

1

Zemlja je obla svuda
Kao mlada puritanka
Zagledana u plod sunca
Miriše i plamti na mom kažiprstu
Na moju dušu liči
Kao druga strana proleća
Koracima mojim upravlja
Želi da se rasprsnem
U paramparčad
Nekuda smo putovali
Tu nema zbora
Srce je moje obijeno
Pokradeni svi dragulji

2

Oprezno crtamo vidik
Uspemo li naše je veče
Ne vidimo li zastajkujemo li
Samo vetar pohodi nas
Gremo putem koji nas drži pod mišku
Pravac istok penjemo se
Daleko od graje učimo kako visibaba cveta
I hitamo uz fijuk vetra
Rađoznao prst kuša prizor
Stigli smo omamljeni pticama
Po drugi put, po drugi put
Do samoga vrha

3

Ne znamo mnogo o drveću no slušamo svoje bilo
I sledimo ga na svom putu
Dok s večeri slano sunce klone
U pospanom vazduhu diše bilje
Neutažena žeđ budi svuda
Rovašeni vetrom vraćamo se kao rasporene vaši
U prolećnoj cvasti slatki tajni miris seksa
Pre stotinu godina videli smo
Kako daždevnjak puži
Sada boravimo u njegovoj rupi

4

Daleko, daleko smo otišli
Topal beše taj odlazak
Iz agonije u agoniju išli smo
Toliko puteva a sablazan ista
Letnji vetar mamio nas je
Penjali smo se krivuljom opojnom
Iznad grobišta, u tišini
A ne beše nigde glasa ni tumača
Noć nas obeskući
Velikim noževima tamu smo sekli
I ukazaše se mnoga leta i dani
Šta li smo mi, ovako maleni,
Pred tom slikom što nas svetlom hrani